

La farmacia de la vida

Sazima

La Família de l'avia Sarima

Escritora i dibuixant: Lucia Galindo Marín

Editorial:

Hi havia una vegada, en un temps molt proper, una família de l'Àfrica que vivia per subsistir, i que va tenir una vivència que ara contarei i que cap ésser humà hauria de passar.

Aquesta gran família va recórrer un llarg camí en busca d'una vida millor i deixar enrere la desgràcia, el que ells no sabien era que encara els quedava una mala experiència per viure.

Tot va començar el dilluns 20 d'octubre del 2015, quan l'avi Bubú es va donar compte de que hi havia poca aigua al pou, llavors va manar al seu fill Tàsimo que anés a buscar al riu Tozuma que era el més proper i només trigaria uns dos dies en anar i tornar, però l'avi no podia

A
Col
Curs

asegurar que aguantarien amb l'aigua que els quedava en aquell temps, per això Tarómo havia de donar-se presa.

Van passar tres dies i... Tarómo encara no hi havia arribat amb l'aigua, així que el seu germà Timo, pare de tres fills, dues filles i un nadó en camí, va dir que aniria a buscar-lo. Tota la família es va mostrar en contra, li van dir que no aniria sol, ja que possiblement haurien perdut un membre i que no volien més perdesos. En Timo s'ho va rumiar molt, perquè no volia que a la seva família li passés res, però no va tenir més remei que acceptar.

Tota la família es va preparar per un llarg viatge, cadascú va fer la seva motilla, encara que fos petita i es van posar en marxa. L'avi Bubí que era el més savi de tots va dirigir a la tropa

cap al riu Tzuma, però va avisar que aquell camí era molt perillós i que ell un cop en marxa no tornaria en tota. Els nens espantats, van dir que encara que no donés por per res del més en deixa tirat a cap membre de la família. L'avi Bubú els va mirar i es va quedar satisfet amb la seva resposta, ja avisats del perill er van posar en marxa.

Després de quasi bé un dia caminant, va començar a fer-se de nit i estaven buscant un bon lloc per dormir, de sobte es van topar amb l'animal més fosc d'Africa: el lleó. L'avia Sarima va aturar a la família i els va assenyalar el lleó i només una vegada ho va provar amb un lleó petit i li va sortir malament.

El seu fill en Timo li va dir a la

A

Còl

Cura

a la seva mare que no ho intentés un altre cop, però ella es va negar i li va dir que encara que perdés la vida en aquella acció, això permetria donar el temps suficient perquè la resta de la família passés còrrerents; i que l'únic que volia era que trobessin al seu fill i que la seva família estigués sana i salva.

Sense escoltar cap opinió més, va anar cap al lleó i li va reptar a un cara a cara, el sense pensar-s'ho dues vegades va acceptar el repte. Llavors l'avia Sazima li va posar la mà davant dels ulls del lleó i aquell va obrir la boca i li va mossegar, en aquell moment mentre el lleó no li deixava anar la mà l'avia es va impulsar amb el morro del lleó i es va posar a sobre seu, el lleó no sabia

que fer i l'avia va treure amb l'altra mà un pals amb verí i mentre el lleó es resistia l'avia intentava treure la mà. Després de tres minuts de por, pànic, valentia, el lleó va esfondrar la mà de l'avia. Sazima seguia a la seva boca. En aquest moment tota la família va apropar corrents a preguntar-li que cosa en trobava, que sò li feia mal alguna cosa i ella li va respondre que estava bé, però amb la mà adolorida de les quoixalades. Tots van intentar treure-li la mà de la boca del lleó, però per de rei, estava molt enganxada. llavors l'avia Sazima va dir que era millor que marxessin sense ella i va dir:

- Jo ja he viscut prou la vida, quedant-vos amb mi seria un gran error perquè mi redresaria i us

a
Col.
Cerv.

posaria en perill. Potser podríen arribar més lleons, i venjar la mort del seu amic. Si us plau, marqueu! llavors la més petita del grup li va dir a la seva àvia:

-Àvia, jo no puc donar-te agua, ni or, Tampoc la vida, però el que sí que et puc donar és el meu amor, el meu afecte cap a tu, la meva protecció, la meva estima i jo no em mouré d'aquí fins que no vinguis amb nosaltres, entre tots aconseguirem lluir la terra mía de la boca del lloc. Som una família!

Làvia Sacra com moguda per les seves paraules es van posar a plorar.

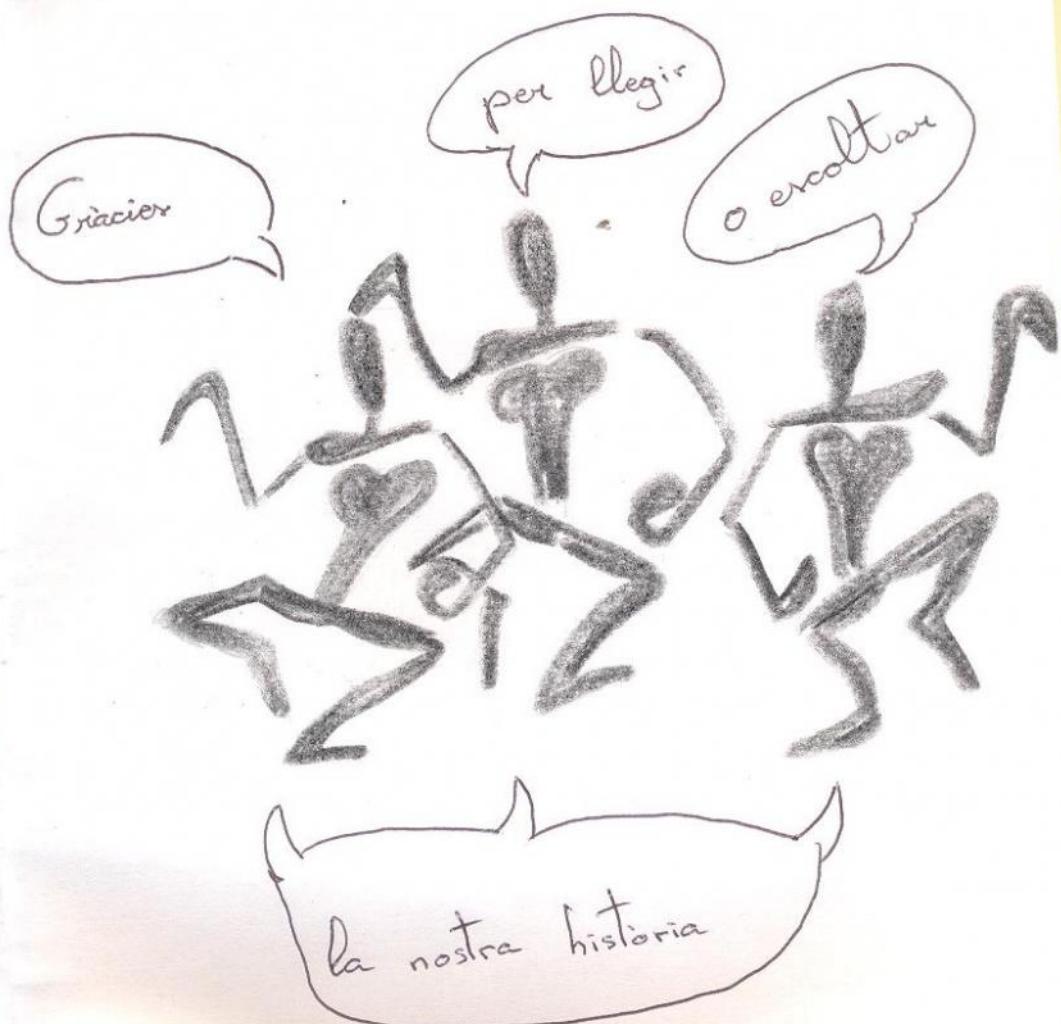
Tota la seva família es va quedar sorpresa per les seves paraules i un a un van anar dient, jo tampoc em mouré d'aquí si tu no vens amb nosaltres. I així van quedar, van posar les seves mantes i van

de torns de vigilància, mentre els homes de la
treball intentaven lliurar la mica de l'àvia.
A l'endemà, la mica de l'àvia era lliure
per l'esforç que havien fet, van continuar el
camí en busca d'en Tarimo. I quan van
arribar a prop del riu Tocuma van veure
que hi havia un home desmaiat a la vora
del riu, es van apropar i l'alegria va ser
immensa quan van veure que era el seu estimat
germà, Jilt. Tiet... i que havia caigut a causa
d'una insolació i amb una ferida al cap
produïda per unes espines d'un animal de
la zona. El van curar van esperar que es
recuperés i van començar el viatge de tornada
a casa.

I així és com acaba la història d'una
família solidària que no tenien res, però ho

A
Col.
Cev.

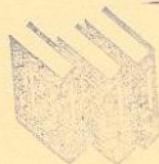
donava tot, perqüó per ells el valor més
preciat era l'amor que sentien als uns
als altres, on ho donaven tot i sense esperar
ixer ni canvis, demonstrant que eren una "GRAN"
FAMÍLIA UNIDA!!!

Nom: Lucía Galindo Marín

Collegi: San Jaime

Curs: 6^è (2015-2016)

OTEQUES
de L'HOSPITALET
La Florida

R. A